

27. szám.
Julius 4-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

Egy ülés melyen a napirend nem került napirendre.

Ma megint kemény napunk volt.

Napirenden volt a bélyegadó; — hanem arról nem beszélt senki.

Legelőször is egy képviselő szabadság kérését bámulta meg a ház, mint valami rendkívüliséget. Hiszen 199-en vannak távol minden szabadság nélkül hogy jut eszébe a kétszázadiknak, hogy erre még engedelmet is kell kérni?

Ekkor Stoll Károly képviselő rendreutasítja Lónyay minisztert, hogy ő utána ne leskelődjék.

Lónyay miniszter vissza-rendreutasítja Stoll képviselőt, hogy ő róla ne mondja azt, hogy ő leskelődik.

Mire Csanády Sándor rendreutasítja az elnököt, hogy miért nem utasítja rendre a minisztert, a miért az egy képviselőt rendre utasít?

Elnök visszautasítja a rendre utasítást, s arra utasítja Csanády képviselőt, hogy Lónyay nem utasította rendre Stoll képviselőt.

Ennek következtében Almásy Sándor elutasítja a rendreutasításra való utasítás visszautasítását.

Papp Pál végre megkísérte, hogy valjon

csakugyan az van e napirenden, hogy az ember saját maga se hallja, hogy mit beszél?

Elnök aztán rendreutasítja az egész házat.

Tóth Vilmos indítványt tesz, hogy a ki idebenn larmázni akar, az menjen ki!

Mire az egész ház rendre utasítja Tóth Vilmost.

Arra a ház egyik fele rendreutasítja a másikat felét.

Végre az elnök kijelenti, hogy a ki szépen el nem hallgat, itt marasztalja gyűlés után osztályülésre: mire csakugyan visszatér a kívánatos rend és csend.

Bizony fel is használja az alkalmat Simonyi Ernő meginterpellálni Wenkheim minisztert, hogy minő jognál fogva csinált Asztalosból Lakatost? lakat alá tétetvén ötöt; és mi jognal csinált Félegyházból fél kaszárnycát? Hány embert löttek agyon Félegyházán? Él e még azok közül valaki? Szándékoznak-e még valakit meglövetni? hol? és mikor? Szabad-e valakinek, ha a 67-iki törvények nem tetszenek neki, valakinek az ablakát beverni? Ha nem szabad, miért nem szabad?

Mire élénk discussio keletkezik a jobb oldal és szélső bal között. A jobb oldalon úgy állítják fela thesist, hogy mivel a 67-es törvények ellenfeleinek ablakot beverni nem szabad, annál fogva a 67-es törvények jók és megtámadhatatlanok; s a ki azokat megtámadja, az ablakbeverő, az csendháborító, az lázadó. — A szélső balon pedig úgy állítják föl az ellentétet, hogy mivel a 67-es törvények megváltoztatására törekedni alkotmányos jog és kötelesség; annál fogva alkotmányos jog és kötelesség azoknak az ablakait beverni, a kiknek a 67-es törvények tetszenek.

Erre aztán összeakadnak, hogy nincs az a világi hatalom, a ki igazságot tudjon közöttük tenni. Persze az egyiknek a minorban, a másiknak a majorban van igazsága. Utoljára a világ első logicusának Deák Ferencznek is beletrörik a kése ebbe az átkozott syllogismus cornutusba.

Lassankint kezd a vita élénkebb alakot ölteni. Eddig csak harminczhat fok volt a meleg a képviselőházban, most már felmegy 42-re.

Csanády Sándor Caraffát és Haynaut veri a miniszterium fejéhez. A félegyházi bírónak az lett volna e kötelessége, hogy ha valami baja volt Asztalossal, hitta volna ki párbajra.

Besze János boszút áll a miniszteriumért, s revánzsul Caraffáért és Haynauért Hórát, meg Kloskát veri a szélső bal fejéhez.

De nem hagyja Hórát Kloskát Hodossiu, meg Borlea, hanem visszatromfol, hogy azok nemzeti szentek voltak, s alkotmányos joguk volt, ötezer embernek elválni a torkát, s felégetni három vármegyét; szólt volna Besze inkább Dózsa úr; de nem az új királyi táblai

ülnökről, hanem az Erkel operájáról; ott láthatna még félegyházi dolgokat.

Szász Károly nem állhatja meg, hogy erre még Pinye Gregor és Schinderhannes kanonizáltatását is indítványba ne tegye.

Az elnök abba a szorult helyzetbe kezdi magát lassankint belesrófoltatni, hogy most mingyárt személyes szavazás alá kell neki feltenni azt a kérdés: hogy melyiknek a barátságát kívánja inkább a tisztelt ház: Caraffa, Haynau, Básta, Dzwela nemes urakét-e; — vagy pedig Hóra, Kloska, Dózsa, Rózsa, Janku, Patkó tisztelt polgártársakét?

Ide tereltetvén az alkotmányos discussio, megharagszik végre Nyáry Pál s szét csap a jobb és baloldal között, megmondván kereken, hogy erre arra hordta népei, ne keverjétek össze a két dolgot: nektek odalenn szabad, velünk együtt, a 67-es törvényeket annak rendén megváltoztatni; de azért a más ablakát bevernetek nem szabad; nektek odafenn pedig szabad lepuskáznotok azok közé, a kik az ablakaitokat beverik, de nem azok közé, a kik a 67-es törvényt megakarják változtatni; s már most váljunk szépen két felé.

Melyen is a ház megnyugvása helyretér, a mi ugyan nem történik meg minden Dobzszánsky nélkül, ki nagyon neheztel, hogy a félegyházi lövöldözéssel másutt is mindenütt elvették az embereknek a kedvüket a kravall-esinálástól. Fenyegeti a minisztereket, hogy hodie mihi, cras tibi. (Ez czélzás a félpenzióra.)

Melynek végezetével a tisztelt ház áttér a napirendre; t. i. ki merre lát, szalad ebédelni, levén délután két óra, s minden ember farkaséhes; különösen azok, a kik ezzel a mai üléssel nagyon jól laktak.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No csak sok viczet olvastam mar iletemben; de olyan viczet mig nem olvastam sen iletemben, sem az elöt, mint a milyet most combinaltak Pesti Naplo szerkesztöje, meg A Hon szerkesztöje. Bele altak consortiumba, a hun fognak egymás ujsagat kianyí. Is mar most Pesti Naplo szerkesztöje lesz kiadoja A Honnak, is A Hon szerkesztöje lesz kiadoja Pesti Naplo-

nak. Is mind a ketönek kötelesige lesz egymásnak praenameransokat szaporitanyi. Mas tisztesigezs szerkesztö azon van, hogy collegaja ujsagat mentül jobban lenyomja; ezek belekinszeritenek egymast, hogy mindenik emelgesen rivalis antagonista ujsagot.

Mar most micsoda czifra alapotok fognak ebül constellalodnyi? Mikor gyün praenumeratio idö, közeledik uj semestris: fogja minden

regel A Hon dörömböznyi Kemin Zsigo ajtaján. „Hahó! Ne tesik alunyi. Kel vezireziket írnya Pesti Naploba; publikum felfrisítésire“: mikor meg Jokai akarna kiszöknyi svabhegyre. megfog köpönyegit Kemin Zsigo: „Nem oda héj! hanem latnyi A Hon utan; milyen rigen nem volt mar vezirezik; hat a tarezsa? hat a reginy? Csak tesik dolgoznyi szipen.“

Aztan majd mikor összetilnek keten, is tannakonak egymast közöt. „Kelene nar megint valami kis fris veszekedist kezdenyi.“ — „Jo volna bizom.“ — „Ereszd el egy kicsit tied Tallost.“ — „Nem banom, had csipjen meg ütöt tied scorpio.“ — „Kar hogy olyan rigen nem ír aba a te ujsagomba A Honba az a Csernatony.“ — „Maj lesz mingyart ne mulass, ne busuly; hat a bizonyos nagy (M) miirt nem rukol ki megin aba az én ujsagodba a Naploba?“

Is azutan mikor fognak egymastnak reklamot csinialnyi vezirezikekel. Irja Naplo:

„A Honban ismeg jelente meg borzaszto retenetes czik; figyelmeztetjük raja olvasoinkat, hogy a ki mig nem olvasta, praenumeraljon ra, hogy lathasa, milyen irtozatos dolgokat írnak A Honba. A ki meg akarja tunyi, mit akarnak planizalnyi elensigeink, az csak olvassa A Hont. Valoban iletszüksig mind anak, ki Pesti Naplot megakar irtenyi, A Hont izs jaratnyi, hogy lathason menyire igasagunk van nekünk, mikor azt a masikat szidunk.“

A Hon meg majd írja:

„A ki megakar tunyi, mi rosztat szandikszik tenyi kormány, az csak olvason figyelmenesen Pesti Naplot: de jól olvason, nem csak ugy casinoba, kavihazba, hanem othon. Mindennap fogja bene talalnyi valami revelatitot kormány politikajabul. Nem ajánlhatyuk magunknak eligsigesen Pesti Naplo folytonos elenörzisit.“

De a lesz legszeb, mikor fognak egymast corripialnyi:

Aszongya maj Kemin Jokainak.

— Micsoda dolog ez? Hat nem tuez te A Honba joban videlmeznyi baloldalt? Miirt nem megtannasz erőseben minket. Praenumeransaink tieid zugolodnak, hogy nem vagy nekik elig fenegyerek. Rukkoly ki hat erőseben törvinjavaslat elen, mit miniszterium letete haz abroszara.“

Viszont meg Jokai pöröl Keminre.

— Ugyan hadakoz joban Deak part melete; mert megharagszik publikumunkod is ithagy.

Ne filj semit, ütkeez engem, van rajtam flaneljakli: maj visszaütitek.“

Is azutan Kemin Zsigo ki fog adnyi rendeletet munkatarsinak: A Honnal ezutan izs szabad veszekenyi, söt kötelesig. Szabad Jokairul elmondanyi, hogy rebellis, ultra, felforgato, bal bal, comunista, nazarénus, demokrác, eretnek; csak azt az egyet nem szabad rula töbet elmondanyi, hogy poeta, is nem tud semit.

Viszont Jokai izs leteszi törvinjavaslatot A Hon szerkesztöség asztalara, mely szerint Naplot tipasznyi ezutan izs kemin feladatunk; szabad Kemin Zsigorul elmondanyi, hogy conservativ, ultramontan, tablabiro, szilsö-job, junker, retrograd, aristokrác; mig azt izs, hogy Danielik jó barátja; — csak azt az egyet nem szabad rula töbet mondanyi, hogy unalmas.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Reminiscentia.

a képv. ház június 25-diki ülésére.

A szellemet protegálni!

Ostoba kívánság!

Kövessétek vizsga szemmel

E világ folyását:

Böles vizet önt a törkölyre

Mig szerkeszt a döre . . .

Megmaradt a hirlapbélyeg,

De szabad a löre!

Gondoskodtak a kapásról

Szőlőhegy tövében,

A gazdáról, kocsisáról

Gondoskodtak szépen.

Ujságíró? — legyen pöre,

Vagy nyúlják a bőre!

Megmaradt a hirlapbélyeg,

De szabad a löre!

Miskolcznak a löre kell csak,

Pest is azt pártolja;

Hirlapbélyeg, az maradjon

Kormány monopolja!

A szellemi vivmányokban

Igy hazám, előre!

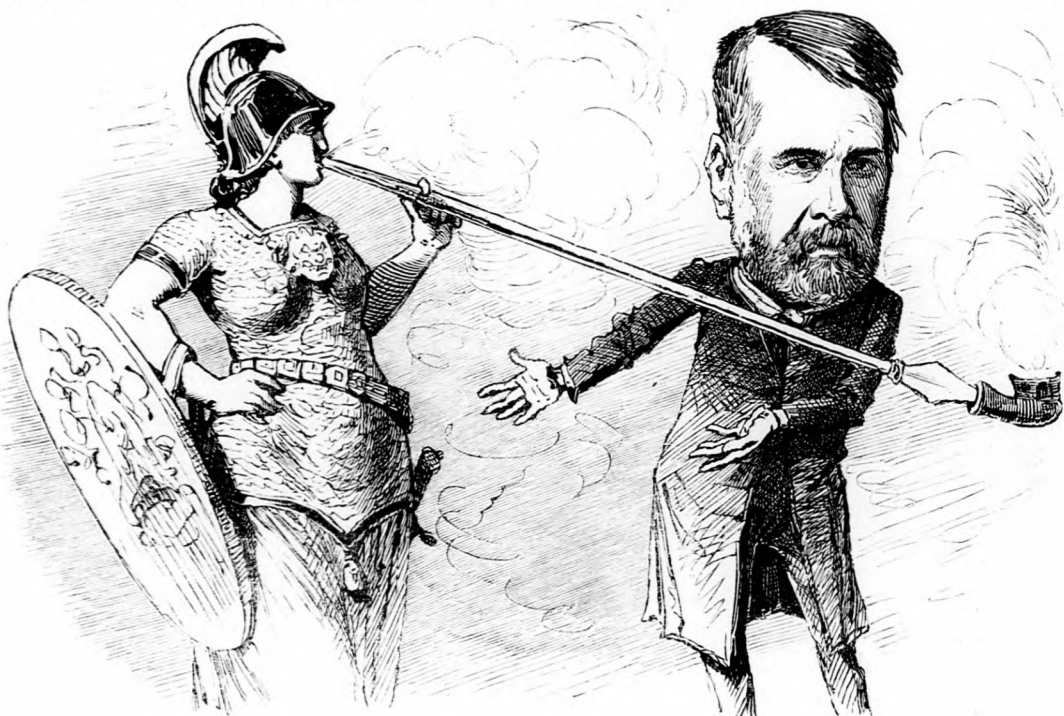
Megmaradt a hirlapbélyeg,

De szabad a löre!

A dohánykérdés a szép nemre tekintve.

Halász Bódi. Ohajtom, hogy a nők emancipáltassanak és szabad legyen nekik kedvük szerint dohányozni.

Zsarnay. Ugyan szép volna, ha egyszer csak Minerva csibukot húzza a dardája hegyére s elkezdené pöf ekeln

H. Bódi. De ugy jó lesz, mikor az ember késő este kerül haza, s az asszony nem pörölhet, csak félszájjal!

Éltes asszonyság. Hohó uraim! A tubákoló hölgyekről meg sem emlékeztek önök. Nem alkotnának a mi kedvünkért egy kis extra törvényezikket?

Bunkós Uszubu levele a feleségéhez.

Most már kitaláltam, mért van a képviselőházban több kopasz fej, mint a főrendeknél.

A minap ugyanis felmegyek a felsőházi karzatra s letekintek a méltóságos gyülekezetre. A méltóságos gyülekezetbe összegyülekezett összesen harmincznégy darab főrend és egy lélek. Nem azért mondom „egy lélek“, mintha a harmincznégy közt csak egynek volna s a többi harminczháromnak nem volna lelke, — hanem azért, mert minden törvényjavaslatot „egy lélekkel“ fogadtak el. Ebből a harmincznégy főrendből harminczöt a püspök, ezek az urak pedig oly okosak, hogy a fejök kopaszágát lilaszin burokkal maszkirozzák. Azért van „ide fent“ kevesebb kopasz fej, mint „oda lent.“ Tanácsolom az alsóháznak, hogy a kinek benne takargatni valója van, kövesse a bölcs atyákat.

Valaki figyelmeztetett, hogy Rauscher is lejött Bécsből látogatóba. Ez a Rauscher nagyon derek ember, és azonfelül kardinális. Hatalmasan kikelt a polgári házasság ellen s ebben magam is pártolom, tisztán egyenlőségi szempontból. Mert az új törvény szerint ezentul fiskális is összeesketheti a házasulandó feleket papiroson. No nekem ebben csak az „ezentul“ ellen van kifogásom. Az egyenlőség azt kívánná, hogy minden eddigi házasságot mondanának ki érvénytelennek s mindenki léphessen *ujolag* polgári házasságra. Ez már azért is szükséges, mert sok ember van olyan, a ki igen szeretné a feleséget megfejeltetni, mint a csizmát, az pedig nem megy. — Ne félj anyjuk, én újra csak veled lépnék polgári házasságra, daczára, hogy hatodfél érdemkereszt nyugszik már a hátadon.

Hanem majd el is felejttem Rauschert. Azt mondták, hogy el fog jönni az országgyűlésre. Akkorra hát én is ott leszek. Ugyis volt. Alig izzadtam még két órahosszat a karzaton, mikor a külföldi diplomaták páholya megnyílt és a kardinális megjelent több urak társaságában. Egy csoport miniszter mindjárt fel is ment hozzá tiszteletét tenni. A bibornok jó papos kinézésű ember, de a reverendát, alkalmasint reverentiából a magyar országgyűlés iránt otthon hagyta s fehér porcellán bugyogóban jelent meg. Innen is látszik, milyen liberális. Ott unta magát egy darabig, édeskésen mosolyogván, azután pedig kiment. Hó, ezzel az emberrel meg kell ösmerkednem, mondok, s usgyi utána. A garádicson megfogtam a kabátja szárnyát s következő ékes allocutiót intéztem hozzája:

— Herr Carmenadl! Ich bin linker patriot Bunkós fon Uszubu. Kann zer vénig dájcs, vajl eszterreikise grammatika fon Francz Student iszt nur anno 1867. erschajnen. Habe gehört, dasz Herr Carmenadl

stark rauschen gegen purgerlike hauzung, vajl kann man sajden. Ik auk nit vill, dasz man kan frau vegverfen, vi snuptuk, venn iszt smuczig. Zi haben rectum. Venn frau nikt vill sajden: dort iszt sajdevaszer, das musz mann in die gurgel sütten, davon vird son sajden. Chorinszky hat probirt. — Srajben zi nur tüktike runde srajben gegen purgerlike hauzung, zi verden zéhen, dasz tumme miniszter verden mit ganzer burgerhauzung groszen csizmenmakher fangen. — Wen ezu hauz géhen, grüszen zi di frau Carmenadl und die klajnen kinder,

Még tovább is beszéltem volna a körülállók nagy ámulatára, hanem odajött a Patai Pesta s titokban ugy odanyomintotta az öklét az oldalbordámhoz, hogy még most is görbén járok miatta

— Óh te hat ökör! illetésképen szorult ki belőle a hang a pipaszár mellől — mi a tűzes istennyilát hadarász te itten össze vissza? Hiszen ez nem a Rauscher, hanem a — Napóleón herczeg.

... No az kár!

Bunkós Uszubu.

Bach csemegék.

A linea prokátor.

Állat-seregletbe illő azon tollatlan faj közt, mely Bach uram garázda rendszere alatt nálam hivatalosan tisztelkedett, egyik se volt oly pedáns, goromba, zsaroló és alkalmatlan, mint a linea prokátor.

Ha valaki tudni akarja, hogy miféle állat species volt a linea prokátor, megmagyarázom.

A linea prokátor ép oly szerepet játszott a társadalmi életben, mint a caméleon saját pajtási közt, az az: száz felé tekintgetett, és minden eseményhez megfelelő arcfintort tudott praeparálni.

Ez inkább multságos mint veszélyes faj a társadalom herkules-csizmáját képviselte. Akárminő kormányformába beillett. Ma vörös socialista, holnap pápai zuáv, monarchista, republikánus, jezsuita, ördögűző, proféta, patkányvesztő, nazarénus, bébillér, bauchredner, demokrata, tolmács, instánzia-kupecz, rigó-professor, hajhász, köppőjöző, spion, vizslakomandáns, ketrecz-reparáló, pulykacsöz és zálogházi koppó.

A linea predikátumot azért kapta, mert heti vásár alkalmával ki-kiballagott a lineához és a jövő-menő parasztokat lencse, borsó, szalonna s több eféle naturájéért informálgatá.

E faj csak a Bach-rendszer alatt tenyészhetett. Maga a becsülettel és becsületért működő ügyvédi testület is szégyenlé ezt a goromba kinövést, de ki nem irt-

hatá, mert a pléh-galléros protectió alatt vegetáló linea prokátor egy füst alatt spiczli és delátor volt.

Bach sógor rémuralma alatt e faj üldözött engem éjjel nappal, a törvényes rabolhatás bakjába kapaszkodva.

Kruppa Máté (így nevezték a linea prokátorok nagy-mogulját) egyszer kísétál tyuk-szerencsére a tehén-utczába s paraszt fortuna helyett dob-szónál állapodik meg.

Egy bukott szatócs holmijét licizálták.

A handlékkal inpraegnált boltba bebotorkál Kruppa uram is. Passziót kapott az aquiráláshoz. Kotoráztat a zsebébe. . s im fölfedez ottan egy rongyos hatost, melylyel már egyszer szekeret kentek.

Kruppa ad vires monetae kapczaianae sajt takaró papirt vásárolt. Nagy csomag hirlapáldás volt, mert az ördögnek se kellett.

Egyszer a turó-documentek fölött szemlét tart az unatkozó Kruppa, s mit fedez azok közt föl? — nem mást mint egy repedt keblü kötelezvényt, melyen az aláírás ép állapotban volt. A kedvező alkalmat fölhasználva, tudományosan összeragasztá a kopasz contractust, és elballagot azzal szerencsét próbálni.

A sors ugy akarta hogy, a gumi guttás kötelezvény alatt az én árva nevem figuráljon. E papir szörnyen üldözött engem éveken át Kruppa Máté, hordozván magával denunciáló jellemet; három üres kosarat és kilencz apró kutyát.

Ezeket mindegy szállig tömni kellett.

Kruppa többnyire hajnalban ögyelgett.

Kilöknöm nem lehetett, mert védszentül Bach uram állott mellette.

Hanem aztán egyszer azt mondtam hogy: czupász.

A dolog exegutióra került.

A hivatalos bíróság megjelen. Szétekint. Levegőn kívül semmit se talál. Kruppa furfangja nem volt kijátszható. Ablakom felé mutat. A hivatalosan fölnyitott ablakspeizban ágaskodik egy roppant termetű tüdős hurka.

A deputáció rögtön stemplit nyomott rá.

Igen ám . . de azért früstökre bekaptam a hurkát a két fejű sassal egyetemben.

Sz' haj! sokat megbír a magyar gyomor.

Bernáth Gázi.

Országgyűlési aphorismák.

1. Kőrös összeveszett Kecskeméttel a kollégiumon; Kecskemét összehaperelt Szegeddel a duna-tiszai csator-

nán: most mind a három város kibékült egymással *öt akó boron.* Így lesznek az ellenségekből jóbarátok *semmiért.*

2. Szeged kérdi Kecskemétet: kaptál e bort az országgyűlésen? Kecskemét feleli: én nem kaptam hanem *Kőrös majd kapott.* (Régi adoma legújabb kiadás-ban.)

3. Hogy mi az a löre? Nem az a löre, a mit a *pap nem consecral,* hanem az a löre, a mitől a *deák* zsebében kinyilik a bicska. — Így van ez definiálva Debreczenben.

Hogy ette meg a g. löki ember a holdvilágot?

Sokáig iddógált a g. löki ember a falu kocsmájában. A sok bicska-nyitó bor-féle erőt akart venni rajta s megzavarta az eszét. Lábáról azonban nem volt képes levenni, mert bár sok ügygyel, bajjal, mégis hazá talált.

— Anyjuk én éhes vagyok. — Szólt a szobába be esve.

— Hát eszik keed tejet? kérdi a felesége.

— Eszem csak add ide hamarosan.

Az asszony előkeresett egy serpenyőt, bele töltte a tejet s kenyeret szelve hozzá, oda tette férje elébe hogy aprítsa bele és egyék.

Az atyafi addig aprítgatta a kenyeret, míg egyszer csak azt vette észre, hogy most már nincs több.

Azután elkezdi kanállal enni, — s bár meglehetősen szédelt a feje, szájíze megérzé, hogy nem tejet eszik. Kibotorkázott feleségéhez a konyhába s mérgesen rivallott rá:

— Asszony, kit akarsz te bolonddá tenni? Mért nem adtál tejet?

— Hiszen eleibe tettem keednek csak egyék.

— Nekem nem tetted. — Azt kikérem az ilyen amolyan.

— De ott van az asztalon.

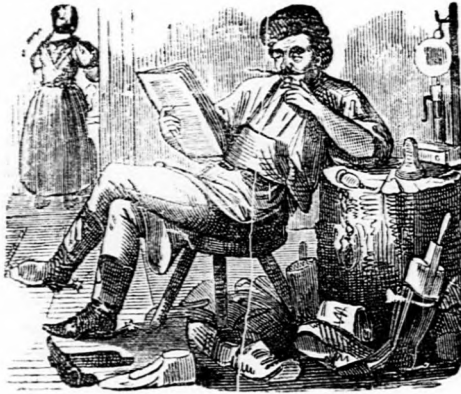
— Nincs ott egy fia se.

— Ejnye már látom, hogy meg kell keednek mutatnom. — Gyűjön keed be.

A férj tántorgott a gyertyavilággal elől menő felesége után.

Mily nagy volt azonban az asszony csodálkozása, midőn látta, hogy férje az előtte levő serpenyő téj helyett, az ablakon besütött holdvilág árnyékába aprítá a kenyeret s azt megette kanállal.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Sok embernek már az is fáj,
hogy az új só-törvény nem szól az attilkai
sórá is.

— — A Borsszemjankó szerkesztőjét, mint hite-
es kútforrásbul tudjuk, a kormány szinte nemesi
rangra fogja emeltetni; predikatuma lesz „Ágay de Ág
et ad Ág.” (Hogyan? onnan le és oda vissza?)

— — A Borsszemjankó azt a vicezet mondja egy
becsületos magyar könyvkiadóra, hogy mikor az egy-
szer nagy beteg volt, vért hányt, nem volt mért saj-
nálko ni rajta, mert a mi vérünket hányta. Ez a vicez
becsületére válnék egy poloskának is! Az is a saját
vérének tartja azét, a kit megcsiphetett. S az ilyen
cruentus vicezetek tartja a Pesti Napló a magyar hu-
mor non plus ultrájának.

— — (Hallotta kend, hogy a mult hónapban egy
pár ezer paruplit szállítottak Budapestre?) Az ám; de
azt a törvényjavaslatot is olvastam, a mit a népfölke-
lésre csinált a hadügyminiszter. (No de már ebben
nincs összefüggés.) — Hogy ne volna? látszik, hogy az
asszonyi észnek nagyon magas a magas politika: ha a
muszka bejön, a fölkelő népet ezekkel a paruplikkal fog-
ják felfegyverezni. — (Ugyan ne beszélj! hát Alvinczy?)

— — (Miféle előleges hirdetés van a nemzeti
színház falán most, mikor regrációja van?) — Hát az,
hogy a mult hó 22-én fogják adni Zrinyit. — (Miért
tesznek ilyen előleges hirdetéseket?) — Hát csak mert
a miniszterium meg az országgyűlés is úgy tesz.

— — (Apjuk, sehogy sem tudom ezt a dratvát
belehuzni ebbe a lapos tübe, nem látok egy batkát
sem, egészen elfogja a világosságot az ablakon az a fir-
hang.) — Az nagyon természetes; máskor valami más

ujsból csinálj firhangot, jó anyjuk, ne pedig az Idők
Tanujából.

— — (Most meg már a legseriosusabb ujságok
is humorisztikusok kezdenek lenni. — (Hogy hogy?)
Hát rendre hozzák a pápai allocutiót.

— Adja kend elő csak azt a makrát, hadd gyuj-
tok rá.) — Ohó asszony, nem is tudtam, hogy te is vol-
tál Dabason.

— A szomszéd elment rajgrázt vetni. — (No ne
adja a jó isten hogy kikeljen.) — Hát már miért ne
kelne? Olyan nagy baj az, ha a kutyazab kikel? —
(Ennye, bizony rajxrátot értettem.) — No de már az
csakugyan ne keljen ki — jobban.

— — De már látom, hogy maholnap fölfordul a
világ. (Már miért?) Eddig ő szentsége szórta a fulmina-
toriumokat és az anathémákat a szegény halandóra,
most a többi szegény halandó szór fulminatoriumokat
ő rá. (Hogy hogy?) Bécsből is olyan szerelmes levelet
kapott, hogy nem tudom, a tükör mögé teszi-e?

— — A primás pedig, azt hallom, tiltakozott,
hogy ő Andrassy grófnál nem volt ebéden, mert ő nem
eszik egy tálból olyan istentelen emberekkel, mint a
milyen a veres herczeg. (De már erre kend se tud mon-
dani vicezet.)

— — Még is csak jó az a magyar nadrág. (Jó, ha
jó.) De jó az anyjuk, még ha rossz is. Mikor Turnu Se-
verinből jöttem, az osztrák határon megállítottak ben-
nünket. Mindenkiel előmutattatták a passzusát, csak ve-
lem nem. Kértem azután a finczot vagy mit, hogy
hát az én utlevelcmet nem akarja látni? — Ugy rám
rivalt, hogy még most is hallom: „vigye kend az irhá-
ját; hiszen látom talán, hogy magyar ruhában van, hát
tudhatom, hogy — osztrák alattvaló.”

Adoma.

Utolsó óráján volt a gazda, felesége ott sirdogált
az ágya szélén. Szólani szeretett volna feleségével —
szerette volna megmondani, nem is. Végre is csak ki-
erölködve hozzá intézi kérdését:

— Ugye feleségem újra férjhez mégy ha én meg-
halok?

— Ugyan hogy gondol olyat apjukom? Nem éri
azt keed meg ez életben.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Orszáugút 18. sz. 2-ik omelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.